

Arrest

nr. 178 951 van 5 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2016.

Gezien de beschikking van 2 augustus 2016 met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

Gezien het schriftelijk verslag van de verwerende partij van 5 augustus 2016.

Gezien de replieknota van de verzoekende partij van 17 augustus 2016.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 3 mei 1986 in Galcad, Somalië.

Op 1 januari 2011 verliet u Somalië en reisde u via Kenia, Zuid-Soedan, Soedan en Libië naar Italië. U vroeg op 29 november 2012 asiel aan in Italië, waar u de subsidiaire bescherming kreeg, vervolgens verliet u Italië op 19 augustus 2013. U verklaart één dag buiten het asielcentrum in Italië door gebracht te hebben, op die dag kwam u er achter dat u noch werk, noch gezondheidszorg, noch opvang kon vinden in Italië. Hierop vertrok u naar Zweden waar u asiel aanvraag op 25 augustus 2013. Daar werd u geweigerd omdat u de subsidiaire bescherming geniet in Italië. Vervolgens vroeg u asiel aan in Duitsland op 14 januari 2014, waar u ook geweigerd werd om dezelfde reden. U vroeg nogmaals asiel aan in Zweden op 6 mei 2015, alvorens naar België te komen waar u asiel aanvraag op 22 juli 2015.

B. Motivering

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Vooreerst wil het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) opmerken dat u al voor de vijfde keer asiel aanvraagt in een EU-land. Uit de documenten (zie kopieën administratief dossier) waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat u al internationaal beschermd bent in Italië. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat u deze beschermingsstatus kreeg na een interview met de Italiaanse autoriteiten (CGVS p. 5). Hoewel u zelf verklaart dat uw subsidiaire bescherming maar drie jaar geldig is (CGVS p.5, p.16) geniet u er, volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, van de subsidiaire beschermingsstatus tot 16 juli 2016. Om deze reden werd uw asielaanvraag al tweemaal geweigerd in Zweden en éénmaal in Duitsland (zie kopie administratief dossier).

In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de asielzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Somalië te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige asielaanvraag beroept u zich op uw levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat u om socio-economische redenen Italië verliet. Doorheen het gehoor herhaalt u verschillende malen wat voor u het probleem was in Italië, namelijk geen werk, geen eten en geen gezondheidszorg en het feit dat u er niet kon studeren (CGVS p. 6,p.7,p.8,p.9, p.15). U verklaart geen hulp gekregen te hebben van de Italiaanse autoriteiten (CGVS p.7, p.15). Echter, u heeft nooit een poging ondernomen om hulp in te roepen van de Italiaanse autoriteiten of van een ngo (CGVS p.15). U verbleef bovendien zo wat uw gehele periode in Italië in een opvangkamp, waarvan u zelf bevestigt dat u er onderdak en eten kreeg (CGVS p.5). U geeft ook zelf aan dat u nooit ergens anders gewoond in Italië (CGVS p.6).

U verklaart immers zelf dat u op 17 augustus 2013 het kamp verliet en op 19 augustus 2013 al onderweg was naar Zweden (CGVS p.7). Dit wil zeggen dat u binnen de twee dagen het land verlaten had. U zegt dat u als u werk gevonden had in Italië, u er gebleven zou zijn (CGVS p.7-8). Maar, opnieuw, u heeft dus nooit een poging ondernomen. U wordt er dus mee geconfronteerd dat u nooit hulp heeft gevraagd aan de Italiaanse autoriteiten en u antwoordt bevestigend (CGVS p.7). U haalt tevens aan dat u er slecht aan toe was op het vlak van gezondheid (CGVS p.7), maar verder zegt u zelf dat u slechts een verkoudheid had (CGVS p.9). U verklaart hierop zelf dat u nooit iets ergs meegemaakt hebt in Italië (CGVS p.9).

Uw verblijfspapieren werden gestolen de dag dat u het centrum verliet (CGVS p.6), u ging naar de politie waar u probeerde aangifte te doen, volgens uw verklaringen weigerde de politie u te helpen (CGVS p.6-7). U verklaart dat mensen zonder vast adres geen nieuwe verblijfskaart kunnen krijgen (CGVS p.6,p.15).

Gevraagd hoe u dat weet antwoordt u slechts dat u dit van vrienden gehoord heeft (CGVS p.15), het gaat dus niet om officiële informatie. Daarbij komt dat u het hield op één poging, u ging niet naar andere Italiaanse instanties om nieuwe verblijfskaarten te krijgen (CGVS p.9).

Zoals hierboven gezegd blijkt uit de documenten waarover het CGVS beschikt dat uw statuut nog geldig is in Italië, er is dan ook geen reden om aan te nemen dat uw verblijfsdocumenten niet hernieuwd zouden worden bij verlies. Er kan ook van u verwacht worden dat u alle pogingen binnen het redelijke onderneemt om uw verblijfspapieren te hernieuwen, maar dat deed u dus niet. U dient een Italiaans vreemdelingenpaspoort op naam van Hussein Maydane Osman in waarvan u zelf verklaart dat het vals is.

U dient tevens een medisch attest in waaruit blijft dat u een claviculafractuur heeft opgelopen in het verleden. Het CGVS trekt deze medische feiten niet in twijfel.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een asielzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of menonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige Italiaanse verblijfstitel, zoals blijkt uit de stukken waarover het CGVS beschikt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS wijst de Staatsecretaris voor Asiel en Migratie er op dat u onder geen beding teruggestuurd kan worden naar Somalië omdat u over de subsidiaire beschermingsstatus in Italië beschikt."

1.2. Stukken

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

"1. de bestreden beslissing

2. bewijs dat verzoekster over de juridische tweedelijnsbijstand beschikt

3. Stukken uit het administratief dossier in verband met verificaties bij Italiaanse autoriteiten.

4. Artikel die Italian Coalition for civil Rights and Freedom"

Ter zitting legt verzoeker arrest A 167 019 van de Raad van 29 april 2016 neer.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 27 mei 2016 in een eerste middel de schending aan van "artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980. Schending van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van

behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Hij stelt dat artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel dat bij een asielaanvraag een onderzoek conform de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet voorschrijft. Hij meent dat *“Uitzonderingen op de algemene regel dienen steeds strikt te worden geïnterpreteerd. Het komt verwerende partij en niet verzoekende partij dus toe te bewijzen dat zij terug tot het grondgebied van Italië zal worden toegelaten”.*

Verzoeker meent dat uit de drie stukken teruggevonden in het administratief dossier van het Italiaanse ministerie van binnenlandse zaken, afdeling migratie en asiel (stuk 3), die op de terugkeer van de verzoekende partij naar Italië betrekking melden dat de verzoekende partij niet langer onder hun bevoegdheid valt aangezien zij subsidiaire bescherming kreeg. *“In de brief van diezelfde instantie dd. 20/04/2016 valt letterlijk te lezen: (...) as far as your request if he can return to Italy, The entry in the national territory is not the competence of this Dublin office, so far for this you should with these informations (sic), contact the Police border authorities, (the same you contact for the subsidiary protections). Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij ook expliciet de Italiaanse grenspolitie zou hebben gecontacteerd. Nergens is aldus met zekerheid duidelijk dat de verzoekende partij effectief tot het Italiaanse grondgebied zal worden toegelaten. Het enige wat zij weet is dat de subsidiaire bescherming destijds werd toegekend tot 16 juli 2016. Nochtans kreeg de verwerende partij de effectieve faxnummers van de grenspolitie (003906/46530826 of 003906/46521930). Nergens uit het dossier dat de raadsman van de verzoekende partij kreeg, blijkt dat deze effectief gecontacteerd zijn met de vraag of de verzoekende partij terug tot het grondgebied zal worden toegelaten”.*

Verzoeker wijst erop dat artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt *“mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”* en dat *“de subsidiaire bescherming verstrijkt op 16/07/2016. Het is onduidelijk wat er na staat te gebeuren. Kan de subsidiaire bescherming nog worden verlengd? Ook daar brengt het administratief dossier geen duidelijkheid”.*

2.2. In een tweede middel wordt de schending van *“artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van artikel 48/5, §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”* aangevoerd.

Verzoeker geeft een theoretische toelichting over de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent dat de overheid zich niet op een afdoende wijze heeft geïnformeerd *“om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107. 624). Verzoekende partij heeft verklaard dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Italië, omwille van de vernederende levensomstandigheden in Italië. Een terugkeer naar Italië zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden. Tijdens het CGVS-gehoor heeft verzoekende partij uitgebreid verteld over o.m. de slechte levensomstandigheden ten aanzien van (erkende) vluchtelingen en genietters van subsidiaire bescherming in Italië. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest: “249. The Court has already reiterated the general principles found in the case-law on Article 3 of the Convention and applicable in the instant case (see paragraphs 216-22 above). It also considers it necessary to point out that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see Chapman, cited above, § 99). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see Müslim v. Turkey, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005).*

250. The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Müslim case (§§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above).

What the applicant holds against the Greek authorities in this case is that, because of their deliberate actions or omissions, it has been impossible in practice for him to avail himself of these rights and provide for his essential needs.”(EHRM, M.S.S. v. België & Griekenland, 21 januari 2011)

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving.

Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.

II.2.3. In casu kreeg verzoekende partij subsidiaire bescherming in Italië.

Artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, maar ‘internationale bescherming’ wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:” verzoeker verwijst naar de “Gezondheidszorg, Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen: (...)

“Hoewel subsidiair beschermden in Italië in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkendiensten.

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen: (...)

Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor hen beschikbaar waren.

Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Italië. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Italië ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben.

Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Italië. Het feit dat de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut; hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Italië verblijven.

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn (...) Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen en genietters van subsidiaire bescherming in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Italië opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.

II.2.4. Het is dan ook duidelijk dat Italië zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Italië was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Zoals blijkt uit het asielrelaas van verzoekende partij, heeft zij op straat moeten overleven, zonder dat zij kon rekenen op steun of bescherming van de Italiaanse autoriteiten.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.⁶

Het feit dat een terugkeer naar Italië een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die haar werd toegekend in Italië.

II.2.5. Ten onrechte minimaliseert de verwerende partij de problemen die de verzoekende partij in Italië gekend heeft.

Cf. gehoorverslag, p. 6 (...) De administratieve barrières die mensen met internationale bescherming kennen in Italië, zijn algemeen geweten (stuk 4). Ook met betrekking tot een wedertoelating van de verzoekende partij in Italië (eerste middel) is dit uiteraard zeer relevant.

II.2.6. Verzoekende partij stelt vast dat verwerende partij geen enkel onderzoek naar haar verklaringen gevoerd heeft. Nochtans is het verwerende partij die dient te verantwoorden en correct te motiveren waarom zij meent gebruik te kunnen maken van artikel 48/5, §4 Vreemdelingenwet.

II.2.7 Verzoekende partij meent dan ook dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. In die zin werd dan ook artikel 48/5, §4 Vwv hiermee, indirect, de artikelen 48/3 Vwv en 48/4 Vwv geschonden.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt eveneens op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarom wordt dan ook in hoofddorde gevraagd om de vluchtelingenstatus toe te kennen; subsidiair om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en subsidiair om de thans bestreden beslissing te vernietigen.”.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Aangaande de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

2.4. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in België verzoeker gekend staat als A. A. O., geboren op 03/05/1986. Wanneer verzoeker tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd of hij ooit een andere naam gebruikt heeft, antwoordde hij aanvankelijk ontkennend (gehoor, p. 4). Bij confrontatie met zijn alias in Italië (I.M.A., geboren op 1/01/1990 en A.C.O. geboren 03/05/1986)), gaat verzoeker over tot verklaringen die er manifest op wijzen dat hij van bij de aanvang getracht heeft zich te onttrekken aan de asielpprocedure in Italië.

2.5. Voorts dient te worden vastgesteld dat door verzoeker aanvankelijk werd aangegeven over geen beschermingsstatus te beschikken in een andere EU-lidstaat (zie gehoor). Evenwel bleek uit de EUODAC-hit dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus heeft in Italië. Pas na hiermee geconfronteerd te zijn, gaf verzoeker aan dat hij daar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend (gehoor p.5). Op de vraag waarom hij bij zijn eerste interview gelogen heeft, antwoordde verzoeker dat hij niet in Italië wilde blijven dat hij er geen toekomst zag (gehoor, p. 5-6) en dat hij asiel in België aanvraagt omdat hij hier veel betere sociale voorwaarden heeft. Deze redenen kunnen zijn manifeste onjuiste voorstelling van de feiten niet verschonen te meer nu verzoeker enkel persoonlijke voorkeuren nastreeft en niet de nood aan bescherming vooropstelt.

2.6. Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”*

De parlementaire voorbereidingen inzake dit artikel stellen omtrent het begrip ‘reële bescherming’: *“Onder reële bescherming die een asielzoeker in een eerste land van asiel geniet, kan worden begrepen dat hij er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asielland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel*

risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikel 48/3 en 48/4 van de onderhavige wet.” (Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01, p. 12).

2.7. Voormeld artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het concept eerste land van asiel zoals uiteengezet in artikel 35 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: *herschikte Procedurerichtlijn*).

2.8. Deze omzetting is het logisch gevolg van het gegeven dat het weigeren van asiel aan een asielzoeker die reeds reële bescherming geniet in een ander land, een algemeen aanvaarde internationale praktijk betreft, en ingegeven is door de betrachting om de aanvragen van asielzoekers die reeds in een ander land, reële bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen, daar het asielaanvragen van vreemdelingen betreft waarvan kan worden vermoed dat zij géén nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds in een ander land reële bescherming genieten ((*Parl. St. Kamer 2012 - 2013, Doc 53, nr. 2555/01*)).

2.9. Zulks geldt *a fortiori* in voorliggend geval dat betrekking heeft op een situatie waarin verzoeker reële bescherming geniet in een lidstaat van de Europese Unie, *in casu* Italië, dat zoals alle andere Europese lidstaten gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien.

2.10. *In casu* wordt verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd nadat verzoeker zijn motieven wat betreft de EU-lidstaat waar hij reeds reële bescherming geniet ten volle en op dienstige wijze kenbaar heeft kunnen maken. Immers aangezien verzoeker zijn beschermingsstatus in Italië had verzwegen en hij zijn naam had gewijzigd werd hij toegelaten tot de asielprocedure. Verzoeker heeft dus een ruimere en meer gunstige invulling gekregen dan wat er door de (herschikte) Procedurerichtlijn (met betrekking tot derde landen) wordt voorgeschreven.

2.11. Op grond van de verklaringen van verzoeker (zie gehoor) en de informatie in het administratief dossier (zie e-mail Italiaanse autoriteiten van 20 april 2016, administratief dossier, landeninformatie stuk 3) blijkt dat verzoeker de subsidiaire bescherming werd toegekend in Italië.

2.12. Waar verzoeker stelde dat het administratief dossier onvoldoende duidelijk maakt of hij “*effectief tot het Italiaanse grondgebied zal worden toegelaten*” werd bij beschikking van 3 augustus 2016 de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met toepassing van artikel 39/76, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een nader onderzoek bevolen inzake de actualiteit van verzoekers subsidiaire beschermingsstatus. Deze informatie heeft uiteraard invloed op de eventuele terugkeermogelijkheden van verzoeker naar Italië.

2.13. In het schriftelijk verslag van 4 augustus 2016 verduidelijkt dat niet de subsidiaire beschermingsstatus maar “*het verblijfsdocument dat op basis van de subsidiaire beschermingsstatus is afgeleverd, vervalt (en vernieuwd moet worden)*. En dus niet de subsidiaire beschermingsstatus zelf. Verzoekers stelling dat zijn subsidiaire beschermingsstatus zelf is verstrekt klopt dus niet.”.

2.14. De Raad stelt vast dat de replieknota van verzoekende partij van 17 augustus 2016 deels (in punt II.) een repliek is op het schriftelijk verslag van de commissaris-generaal. Waar verzoekende partij onder het punt I. van de replieknota stelt dat artikel 48/5, § 4 lid 1 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing is, wordt dit uit de debatten geweerd. Immers middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen. De replieknota dient niet om nieuwe middelen aan te voeren of het middel geheel of deels te hervormen of aan te vullen.

2.15. Voorop dient te worden gesteld dat in het licht van het gegeven dat Italië, zoals alle andere lidstaten van de Europese Unie, gebonden is door het Gemeenschapsrecht en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, en rekening houdend met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratieve dossier, kan er vanuit worden gegaan dat de fundamentele rechten van verzoeker verzekerd zijn in Italië, dat de bescherming die Italië hem biedt in wezen doeltreffend is, dat

Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat zijn levensstandaard er niet als onmenselijk of mensonterend kan beschouwd worden zoals bedoeld in artikel 3 EVRM.

2.16. Daar waar verzoeker aangeeft dat zijn statuut niet verlengd zou zijn, bemerkt de Raad dat verzoekers verklaringen dienaangaande geenszins kunnen overtuigen. Vooreerst dient te worden bemerkt dat verzoekers subsidiaire beschermingsstatus nog geldig is in Italië (zie e-mail Italiaanse autoriteiten 20/04/2016; administratief dossier, landeninformatie). Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij niet langer in Italië over de subsidiaire beschermingsstatus beschikt.

2.17. Verzoeker merkt in zijn verzoekschrift op dat het niet uitgesloten is dat hij zijn verblijf in Italië verloren heeft omdat hij langere tijd afwezig was van het Italiaans grondgebied. Verzoeker verklaarde dat zijn Italiaanse verblijfskaart (gehoor p.16) gestolen is. Wanneer vervolgens tijdens zijn gehoor gevraagd werd waarom verzoekers statuut niet verder verlengd zou worden, antwoordt verzoeker ontwijkend. Hij herhaalt dat hij zijn verblijfskaart verloren is en dat de autoriteiten hem geen nieuwe verblijfskaart zouden geven, doch kan dit niet nader toelichten. Verzoeker blijft - ook ter terechtzitting - bij loutere beweringen dat het moeilijk is documenten te verkrijgen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker wel een vals paspoort kan kopen in Italië en vervolgens voldoende financiële middelen heeft om naar Zweden, Duitsland en België te komen. Het kan dan ook niet overtuigen dat hij in Italië geen verlening van zijn verblijfskaart kan verkrijgen of, voor zover zijn verblijfskaart inderdaad zou gestolen zijn, in de onmogelijkheid zou zijn een duplicaat aan te vragen. Verzoeker toont niet aan dat zijn verblijfstitel zou vervallen omwille van een verlopen of verloren Italiaanse verblijfskaart. Bovendien, inzake verzoekers verblijf in Italië, komt het hem toe zich te gedragen naar de vereisten van dit land.

2.18. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekende partij via opgezette constructies (door een valse identiteit aan te meten, door eerst een verblijf in de Europese Unie te ontkennen, door het bezit te ontkennen van een reeds toegekende internationale bescherming en door na te laten zijn administratieve toestand op te volgen in Italië), alsnog tracht een verblijf in België bemachtigen via een nieuwe asielaanvraag.

2.19. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geheel vrijwillig Italië heeft verlaten om persoonlijke redenen. Hij haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Ook ter terechtzitting verwijst verzoeker opnieuw naar zijn levensomstandigheden in Italië.

2.20. Tijdens het verhoor verklaart verzoeker meer bepaald dat er "*heel veel dieven*" zijn die het op de vluchtelingen gemeend hebben. Hij stelt dat de politie hem niet wilde helpen en dat hij moest aanschuiven bij een lange rij om eten te krijgen en hij geen werk kon vinden. Tevens wijst verzoeker op het gebrek aan logement (gehoor p. 15). Anderzijds stelt verzoeker dat hij geen hulporganisatie contacteerde, dat hij enkel een verkoudheid had maar voorts geen medische zorg behoefde (gehoor, p. 14). Ter terechtzitting stelt verzoeker dat hij in Italië nooit pogingen deed om werk te zoeken. Noch toont hij aan dat dit argument belangrijk is nu hij ook niet aantoonde in België werk te hebben. Verzoeker stelt ter terechtzitting op 2 augustus, dat hij er weg wilde en België meer voorzieningen heeft. Voorts verklaarde hij in Italië met vrienden te moeten samenwonen maar dat hij nooit een huis heeft gekregen zoals in België wel het geval is. Verzoeker ontkent aldus niet dat hij naar België kwam louter omwille van socio-economische voordelen.

2.21. De Raad bemerkt dat verzoekers situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig verschilt met de situatie van een asielzoeker. Er kan ervan uitgegaan worden dat verzoekers fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulementsbeginnsel naleeft en dat zijn levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 EVRM. Ook zijn, overeenkomstig de het EU-acquis, aan de subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen, waarvan hij gebruik kan maken. Het volstaat niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). De Raad merkt bovendien op dat verzoeker wel inspanningen levert in België maar nagelaten heeft dit in Italië te doen, minstens toont hij dit niet aan. Verzoekers gehele discours wijst erop dat hij nooit in Italië wilde blijven.

Bijkomend wijst de Raad erop dat op verzoeker medewerkingsplicht rust. Zijn handelingen tijdens het gehoor (gehoor, p. 15) wijzen erop dat hij de informatie op zijn facebook vergrendelde ("*heeft eigen fb geblokkeerd*"). Dergelijke houding kan bezwaarlijk zijn geloofwaardigheid ondersteunen.

2.22. Ten slotte, het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in hoofde van verzoeker geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker toont zulks ook niet aan.

2.23. Verder blijkt uit niets dat verzoeker verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met verzoekers geldige Italiaanse verblijfstitel verbonden aan zijn subsidiaire beschermingsstatus, zoals blijkt uit de stukken in het administratief dossier. Bovendien geven de Italiaanse autoriteiten aan dat verzoeker teruggestuurd kan worden naar Italië (evenwel niet in het kader van de Dublinprocedure, daar verzoekers asielpprocedure te Italië vervolledigd is), gezien hij er de subsidiaire beschermingsstatus geniet maar via de gewone politie/grenscontrole (zie e-mail Italiaanse autoriteiten van 20 april 2016 (administratief dossier, landeninformatie).

2.24. Daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift wijst op de problemen die hij heeft gekend in Somalië, wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker in Italië de subsidiaire beschermingsstatus geniet en dat nergens uit blijkt dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan, dat deze bescherming ontoereikend zou zijn of dat hij ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

2.25. In acht genomen wat voorafgaat kan Italië in hoofde van verzoeker derhalve aanzien worden als een eerste land van asiel en is er overeenkomstig artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan internationale bescherming.

2.26. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.27. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.28. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK